

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἔκτον διατρέχουμεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔξω μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Τοῦνισ δεκάτη κι' ἐννιάτη
καὶ τὸ κράτος τυφὸν συνταράττει.

Πρὸς Θθαίους Φαδουλῆς, πολεμῶχος εὐσταλῆς.

Κρίμα ποὺ πολεμοεινὸς ἔδω δὲν ἐξεργάγη
γιὰ νὰ τριαῖς ἡ Χαῖνη.

Κρίμα ποὺ δὲν ἐκράμει ἐνὺν ἀνερρίφθ' ὁ κύβος,
κρίμα ποὺ δὲν ἐφώτι σωροὺς νεκρῶν ὁ Φοῖβος,
κι' οὕτε ψηλά στάκουρας τοῦ θεοῦ Κιθαίρωνος
οἱ βρόντοι δὲν ἀντήχταν περιφανοὺς ἀγῶνος.

Κρίμα ποῖπλιν κατὶ τὶ
δὲν μπόρε νὰ γίνη,
κρίμα ποὺ ἄλιν μιστὴ
ἐπαγιάθ' ἔγνη,

κι' ἀνοίξανε τὰ μαγαζὶ κι' ἡ καθεμιὰ λοκάντα
κι' ἡσύχαζαν τὰ πάντα.

Κρίμα ποὺ δὲν ἐκρούσειεν τὰς παλαιὰς ἀσπίδας,
κρίμα ποὺ δὲν ἔφευτρε κανέναν Πελοπίδα,
κρίμα ποὺ τόσος πάταις πῆγε χαμένος ἔτσι
κι' οὐτ' ἄντερα δὲν ἴδε νὰ γίνουν κοκορέτσι.

Κρίμα ποὺ τὰ ρουθούμια μαρποῦτι δὲν ἐμύρισαν
κι' οὕτε κανέναν Καπούς μὲ κεραυνὸν ἐβλήθη,
κρίμα ποὺ 'στὰ κонаκίαν εἰρηνικῶς ἐγύρισαν
οἱ θεσπιεῖς, οἱ Πλαταεῖ καὶ Ταναγραῖων πλήθη.

Κρίμα ποὺ πάλιν ἐτυχετὸ γένος εὐκαιρία
ν' ἀναστήθῃ περιδελποχορόγονον ἱστορία,
κι' αἰόικως τὴν ἀφίσταμε τὰ κοῦφια νὰ περάσῃ,
κρίμα ποὺ πάλιν ὁ Στρατὶ δὲν μπόρεσε νὰ δράσῃ.

Κρίμα ποὺ δὲν ἐκτύπησαν ἀπειθῶν τὰ στήθη
στρατοὶ πεζῶν ἱππέων,
κρίμα ποὺ δὲν κατέβησαν κατωμένα ξίφη
'στὸν Δία τὸν ὑπαῖον.

'Ετος χίλια κι' ὀκτακόσια κι' ἐνενήντα σὺν ἐννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς 'στὸν ψεύτη τὸν ντυνιδί.

'Εξακόσια κι' ἐξήντα κι' ὀκτώ,
Παρλαμέντου καμίνι ῥοικτό.

Κρίμα ποὺ δὲν εἰμπόρεσε νὰ γίνη ρεμπελὶδ
καὶ κόσμου μακελεῖδ,
κρίμα ποὺ δὲν ὠρμήσαμεν εἰς αἰμάτος κραπαλὴν
κι' οὕτε συγχρόνους Πλαταεῖς δὲν ἴδαμεν σφαγέτας,
κρίμα ποὺ δὲν ἐκάλεσαν πρὸς πόλεμον καὶ πάλιν
τῆς ἐφεδρείας τὰς σειράς καὶ τοὺς ἀπαλλαγέτας.

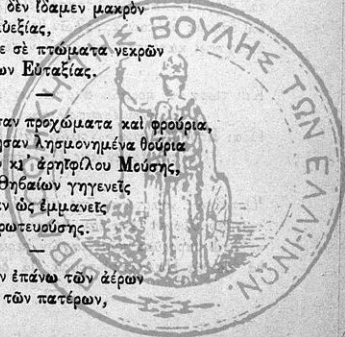
Κρίμα ποὺ τὰ τσερέβια μας 'φανήκαν καῖπως φρόνιμα
κι' οἱ κατόικοι τῆς φίλης γῆς
ἐδεῖχθησαν νομοταγεῖς,
κι' ἀπεκοιμήθησαν καὶ πρὶν τὸ τοῦ πολέμου φρόνημα.

Κρίμα ποὺ καταισχύνανεν τὴν εὐκλειαν τῆς χώρας
καὶ πλῆστακα δὲν πῆραμε καὶ Ταναγραῖας κόρας,
μῆτε κραυγὰς ἤκούσαμεν ἀλυσσοδετῶν δούλων,
καὶ μῆτε μ' ἐξαλλων θυμὸν
αὐτοπροσωπῶς καθ' ἑμῶν
ὁ Κόντης δὲν ἐστράτευσε μεθ' ὧν τῶν Συμβούλων.

Κρίμα 'στὸς χρόνους μας αὐτοὺς
τοὺς εὐτυχεῖς καὶ ζηλευτοὺς,
ποὺ πόλεμον ἐμφύλιον δὲν ἴδαμεν μακρὸν
μὲ ρώμην εὐεξίας,
κρίμα ποὺ δὲν ἐπάτησε σὲ πτώματα νεκρῶν
κι' ὁ φλέγων Εὐταξίας.

Κρίμα ποὺ δὲν ἡλώθησαν προχώματα καὶ φρούρια,
κρίμα ποὺ δὲν ἠκούσθησαν λησμονημένα θούρια
δαίμονολήπταν αἰοδῶν κι' ἀρητρίλου Μούσης,
κι' οἱ τῶν Θηβαίων γηγενεῖς
δὲν ὠρμησαν ὡς ἱμάνεις
κατὰ τῆς πρωτεύουσας.

Κρίμα ποὺ δὲν ἐτίναξαν ἐπάνω τῶν ἀέρων
τὴν χάβραν τῶν πατέρων,

ὅπου 'στὰς ἑδρας ὑπνητοῦς τοὺς 'βρίσκει τὸ 'ξημέρωμα
καὶ βγαίνουν ἀπὸ τὴν Βουλὴν μὲ μοῦτρα γιὰ σιδέρωμα.

Κρίμα ποὺ λόγους ἱερὸς, προάγγελος ὀλέθρου,
δὲν ἐξεστράτευσεν λυσῶν κατὰ τοῦ πολιέθρου,
καὶ τῶν μεγάλων 'Αθηνῶν γενναῖοι πατριῶται
δὲν 'τρέμαζαν σὰν τότε,

ποῦ μὲ τρομάρας τούρτουρα καὶ μοῦτσουνα σὰν θειάφι
μὲς 'στὰ κοινοστέφανα τῆς 'Αττικῆς ἐδάφη
ἐπρόσμεναν τὸν κύρ 'Ἐτὲμ μὲ τὸν Σειφουλᾶχ
καὶ πηλαλῶντας ἔσκουζαν «Βοήθησον 'Αλλᾶχ».

Κρίμα ποὺ πάλιν ἀπρακτοὶ πολλοὶ Θηβαιομάχοι
θ' ἀστράφουν 'στὰ σαλόνια,

κρίμα ποὺ δὲν θὰ φορτωθῇ καὶ ὁ σέρκος τῶν καὶ ἡ ράχη
μ' ὀλόχρυσά γαλόνια.

Κρίμα ποὺ μᾶς ἐχάλασαν οἱ συνετοὶ τὰ πιάνα,
κρίμα 'στὸς τόσους μας σκοποὺς,
κρίμα ποὺ μόνον ὁ παπποὺς
γιὰ τοὺς πολέμους φαίνεται πῶς εἶναι πρώτη μάννα.

Κρίμα ποὺ δὲν 'μπορέσαμε δι' ἀλληλοσφαγῆς
τὸ στίγμα ν' ἀποπλύνωμεν ἐκείνης τῆς φυγῆς,
ποῦ δὲν μᾶς 'ὑπνησαν ξανὰ
μεγάλα γεγονότα,
καὶ μὲς 'στὸν ἥλιο τραχανᾶ
θ' ἀπλώσωμε σὰν πρῶτα.

Καὶ πάλιν τάξις ἄρχισε καὶ μοῦχλα νέας σήψεως
καὶ ἐκθίδουν 'Αντεισαγγελεῖς ἐντάλματα συλλήψεως.

Καὶ πάλι σάχλα δυνατὴ,
πίσω γυρίζουν οἱ στρατοί,
πάλι τὸ κράτος φαίνεται νερόβραστο καὶ κρύο,
γυρίζει καὶ ὁ Παππαχατζῆς μὲ τὸ λεωφόρετο.

Καὶ ἐγὼ τὴν σπάθην ἀνασπῶ κατὰ τῶν ἀλλοφύλων
καὶ ἔπως ὁ Κρέων προσφωνῶ τὴν γῆν τῶν ἑπταπύλων.
'Ανδρες, τὰς Θῆβας οἱ Θεοὶ χειμάσαντες μεγάλως
τάς ὥρθωσαν καὶ πάλιν,
καὶ τῆς ἐπαναστάσεως ἐκόπασεν ὁ σάλος
πρὸς λύπην μας μεγάλην.

Καὶ κάθε ρήτωρ σιωπᾷ καὶ κάθε δικηγόρος
καὶ τῆς 'Ελλάδος ὁ Στρατὸς εἰσῆλθε νικηφόρος,
καὶ ἀάφνης δρέπων ἀσφαλῶν θριάμβων καὶ βεβαίων
ἀμαχητεὶ κατέκτησε τὴν πόλιν τῶν Θηβαίων.

Καὶ τώρα διὰ πορείων ἀκόπων καὶ ἄζημιων
εἰρήνην ἐξησφάλισαν,
ἑδραὶ Βουλῶν, ἑδραὶ Νομῶν καὶ Πανεπιστημίων
τὴν ἑδραν μας ἐξάλισαν.

'Ὁ τάδεως νομοταγοὺς καὶ εἰρήνης ἀγῆδια,
ποῦ δὲν ὤφονετ' ἕνα κἄν πτασιαστοῦ ματσοῦκι,
καὶ ἐγὼ θαρροῦσα πῶς μαχῶν περικλεῆ πεδία
θὰ 'δῶ τὰ Παληοκούντουρα, θὰ 'δῶ τὸ Κρικεκοῦκι.

'Αγῶν, ὦ συμπολιταί,
κανεῖς δὲν ἀπειλεῖται,
μαρτυροῦν δὲν βρωμᾷ,
μὲ κλάδον ἱκετήριον
στὲν Κόντῃ μας τὸν κύριον
προσέλθετε σιμά.

**Χορὸς ἐκ βούωντων
Θηβαίων γερόντων.**

Πατὴρ τοῦ Δαοῦτη,
μεγάλῃ τὸ πάλαι
καὶ εἰς ὄξαν καὶ εἰς πλῆρῃ,
τοὺς πόνους σου ψάλλα.

'Ηγέρθῃς μὲ στόνους
τὸ πρέπον νὰ πῆς,
μὰ δέχεσ' εὐζῶνους,
φαντάρους καὶ ἱππεῖς

Σὰν πρῶτα θὰ μείνης
πατὴρ Πελοπίδα,
πῶς ἔδρα θὰ γίνῃς
μὴν ἔχῃς ἐλπίδα.

Καθένας ἄς κλαίῃ
σιγῶν ὥς μουγγὸς
τὰ πρῶτα τὰ κλέη,
τὴν γῆν τῆς Σφιγγῆς

Ποῦ Πίνδαρος ἕνας
ἐκείνων τῶν χρόνων
νὰ ψάλλῃ τὸν πόνον,
τὸν σείοντα φρένας;

Ποῦ στίχος σπονδεῖς
καὶ τρέχων τροχαῖα;
ποῦ Λαῖος διός
καὶ 'Οιδίπους ἀρχαῖς;

'Ὁ κλέη χαμένα!
ὦ γῆ Λαδοακίδῃ,
θὰ κύφῃς αὐχένα
ἐμπρὸς 'στὸν Μπριφιδῆ.

Τὰ πρὶν μεγαλεῖα
οἱ νάνοι χλευάζου,
καὶ μὲς 'στὰ σχοῖα
φαντάροι κουρνιαῖον.

'Ἐμπρὸς μας ἡ μση
εὐζῶνους λυγίζει,
τὸ κόκκινο φέσι
παντοῦ κοκκινίλλει.

Κρημνίζεται τ' ἔπος
Σφιγγὸς εὐπρεπῆς,